

”ליל העשרים” מאת יהושע סובול

דמות: נפתלי

כולם אוהבים אותי כי אני ליצן.
מתייחסים אלי כמו אל בדיחה חביבה. כל הקיום שלי בינכם בא מזה
שאני מסתיר את עצמי.
אז קורה שלפעמים חושבים: מה יש בו בנפתלי שאנחנו לא מבינים?
ונפתלי מתפרנס לו מהשאריות האלה של תשומת הלב, מוצץ לו מזה את
הקיום שלו. לא מי יודע מה איזה קיום חשוב, אבל בכל זאת... נפתלי חי
לו מזה את החיים שלו. והוא אומר לעצמו, שאולי זה לא כל כך הרבה,
אבל גם זה משהו. עובדה שהוא חי. לפעמים, הודות לטיפונת זו של
מסתורין אפילו נדמה, שיש בנפתלי הזה מי יודע איזה סוד...
כי מה זה נפתלי? כלום. אחיזת עיניים... העמדת פנים של בן אדם.
נפתלי הוא יצור שצריך לצעוק ולהתרחק כדי להרגיש שהוא כועס, שצריך
להיאנח ולבכות כדי להרגיש שהוא עצוב, וצריך לצחוק ולשיר- כדי
להרגיש שהוא שמח. נפתלי הוא מין יצור שאולי רק כשהוא יגסוס, הוא
ירגיש שהוא חי.
אני כבר מזמן חושב שאני לא כל כך בסדר. מפני שאני משווה את עצמי
אליכם ורואה שאתם אנשים עם מחשבות חשובות ועם הרבה רגש, ואני?
בגלל זה גם כל כך רציתי לעלות לארץ ישראל. אמרתי לעצמי: נפתלי, אם
תעשה מעשה כל כך חשוב, אתה תתחיל להיות בן אדם אמיתי. עם
מחשבות ועם היסטוריה והרגשה מוסרית... אבל הנה אני בארץ, וזה לא
קרה לי: נשארתי אותו נפתלי.
אז עכשיו אני אומר לעצמי: מנסורין. כיבוש האדמה. קדימה, זה ימלא
אותך. ואני כבר מחכה שהרגע הגדול הזה יקרה לי. ואני מכין את עצמי
לקראת הרגע הגדול שאיזה אריס יניף אלה ואני אפצח לו את הגולגולת
עם אבן...קראאאח. ואני כל הזמן ער ועוקב אחרי עצמי, לא להפסיד את
הרגע המופלא הזה, שבו נפתלי, החומר הפושר הזה, שאין לו שום צורה,
יהפוך לגיבור. שאפשר יהיה לספר את החיים שלו לדורות הבאים ולגרום
להם דפיקות לב. שיגידו: אה. איזה בני אדם חיו פעם...
בינתיים, אם אתם רוצים, אפשר להתפשט.